

OPINIÓ

DE TOT PLEGAT

Joan Roma i Cunill
EXALCALDE I EXDIPUTAT

EDUCATS, INTEL·LIGENTS I EFICIENTS

Es dos partits realment històrics existents a Espanya són el PSOE i el PNB. El primer, nascut el 2 de maig del 1879, ha assolit els 144 anys d'existència, amb una bona salut i un llarg camí al davant. El segon, va néixer el 31 de juliol del 1895. Té, doncs, 128 anys a l'esquena.

En tots dos es nota aquest caràcter històric, marcat per tota mena de vicissituds, que han sabut superar amb bona nota, fins arribar el dia d'avui. Del PSOE, n'he parlat en nombroses ocasions, i més que en parlaré a la vista dels grans reptes que té al davant, i pel caràcter estratègic de la seva existència, ja no sola-

ment a Espanya, sinó a l'àmbit europeu i mundial, no en va és un dels grans entre els més grans.

Avui, però, vull destacar l'existència i pervivència del PNB, pel que té de singular i excepcional en l'àmbit nacional, estatal i europeu. Un partit curiós, per la seva estructura, per la disciplina, per l'encaix dintre de la societat basca i navarresa, i per com han sabut superar una trajectòria tan llarga amb resultats excepcionalment bons.

Ara mateix ha tornat a donar una lliçó de com, amb una mínima representació de tan sols cinc diputats, pot negociar i arribar a acords de primer nivell

sense necessitat de comportaments infantils, ni amenaces o giragonses de guió, impropis de gent seriosa. Amb ells se sap que porten els deures fets, exposen peticions raonables, ben estudiades i possibles, basant-se en arguments sòlids i ben plantejats.

Hi havia punts de l'Estatut de Guernica per complir, doncs han exigit el seu compliment. Res a dir, hi estan en el seu dret, puix es tracta d'una Llei Orgànica. És lògic que es pugui acceptar la proposta i s'arribi a l'acord. I tot, portat amb educació, intel·ligència i eficiència. Marca de la casa. Sento sana enveja per aquesta manera de fer i actuar. Es pot estar més o menys

d'acord amb els plantejaments, però els porten ben elaborats, ben fonamentats, i amb perspectiva històrica. Saben que res es resol en quatre dies, i que en determinats moments cal esperar millors finestres d'oportunitat per aconseguir-ho. Saben esperar i buscar el moment oportú per resoldre deures pendents.

I sí, van aconseguint ampliar i enfortir l'autogovern, fins al punt de convertir-se en punta de llança d'una estructura federal d'Espanya. No tenen raó els qui menystenen l'enorme procés de descentralització i desconcentració del poder central. Estem en un sistema autonòmic, molt proper al federal, amb autono-

mies que no volen assumir determinades competències, i altres que en reclamen, més i més. El sistema és prou flexible per admetre aquestes diferències.

Si un model haurien d'haver seguit, els partits independentistes catalans, és el del PNB. No se'ls veu ni mala educació, ni estirabots, ni posar eixelebrats, en cap dels càrrecs de representació parlamentària. Tenen clar el que volen, ho defensen amb bons plantejaments, no volen trencar l'ordre legal, i s'ajusten al seu marc estatutari. Fiables, intel·ligents i eficients. Que ningú s'estranyi del funcionament intern i extern de les seves institucions.

EL LLEURE EDUCATIU, XARXA DE SEGURETAT PREVENTIVA

TRIBUNA

Trinitat Ortega

DIRECTORA DE LA DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ PERE TARRÉS A LA CATALUNYA CENTRAL

Com tu, jo també tinc fills que han estat infants i adolescents. He de confessar-te que he estat una mare sentinella, vestida durant les quatre estacions de l'any amb el mateix vestit d'esglai i por. Sempre pensant que no li passis res. Que creixi feliç. Que es faci respectar. Que s'envolti de persones interessants i no de persones interessades. Que assoleixi les seves metes a la vida. En definitiva, que sigui bona persona i esdevingui una adulta responsable. Que, que, que, desig sobre desig, acompanyat en el meu pensament de l'emotiva *folded hands*/mans juntes.

La realitat és que el món es presenta

per a uns com un camp ple de roselles i per a d'altres com un tenebrós bosc de penombres. La nostra societat s'està convertint en una incubadora d'actituds de discriminació, estigma, aïllament, invisibilitat, les quals provoquen entre els nostres infants i joves estats d'ansietat i depressió, i altres trastorns emocionals complexos. Segons l'OMS, una de cada quatre persones patirà un problema de salut mental al llarg de la seva vida, dels quals el 75% ho faran abans dels divuit anys, i la meitat d'aquest percentatge abans dels quinze. Prou. Hem de deixar de tenir un peu a la terra i un altre a la lluna, i fer front a la realitat amb urgència. Avui amb motiu del Dia Universal dels Drets dels Infants, reclamem polítiques socials, tant de la UE com de les administracions territorials en relació amb factors excoents, que se sumen a les causes que originen aquests trastorns. Un d'aquests desencadenants ha estat, sens

dubte, la pandèmia, i sobretot la crisi econòmica i social, que ha ampliat l'espectre de la pobresa i ha cronificat la situació de vulnerabilitat de moltes llars. Els conflictes bèl·lics recents, la manca d'abastiment de determinats productes i l'encariment de la cistella de la compra han desequilibrat els pressupostos de moltes famílies i han generat situacions de tensió i angoixa.

D'altra banda, el progressiu protagonisme de les formes de relació digitals de molts infants i joves a edats cada cop més prematures està afectant el seu equilibri emocional i afeblint la seva xarxa de suport. Diversos estudis evidencien que en relació amb dècades anteriors, els integrants de l'anomenada Generació Z afirmen tenir menys persones de referència al seu entorn per recórrer en cas de tenir un problema.

No podem obviar tampoc de l'equació els mals usos dels canals socials i de les

noves innovacions tecnològiques en la nostra vida quotidiana: les xarxes socials transformen l'assetjament puntual en un *bullying 24x7*; les *fake news* ens converteixen en peons involuntaris d'interessos econòmics o ideològics.

En aquest context, les entitats de lleure fem un pas al davant i ens comprometem a teixir espais que permetin als nens i nenes recosir les seves ferides emocionals i crear així xarxes de seguretat preventives de futurs problemes de salut mental. En les activitats extraescolars, en els espais de lleure als menjadors escolars, en els centres d'esplai o centres socioeducatius o en els casals i colònies d'estiu, els infants troben moments de descompressió que els reconnecten amb l'esport i l'activitat física, amb la cooperació i el gaudi, i els generen nous referents molt propers en els quals emmirallar-se. El lleure és també salut i un element clau en el benestar emocional dels nostres infants.

TALENTS, CAPACITATS I APTITUDS

L'EVANGELI

Ramon Riu i Carbonell

Es humans hem rebut un cos i una creació per estimar, i si estimem, haurem estat bons administradors i serem invitats a participar en el goig de Déu; i si no estimem, el cor rebut quedarà malaguanyat, i valdrà més «donar-lo» a qui vulgui fer-lo servir. A la paràbola dels «talents», la qüestió no és fer coses extraordinàries, perquè amb moltes de petites, ben ad-

ministrades, també arribarem a fer-ne de grans. Els dons que rebem són diversos i el que compta és fer-los rendir i no pas enterrar-los. I això de fer-los fructificar no és pas una feina afegida, sinó que és el sentit de la pròpia vida; o sia la manera de viure-la (o, millor dit, la manera de convida-la).

És cert que avui predomina un cert «sentit vitalista» de l'existència, i pensant que la vida sols és per viure-la oblidem plantejar-nos si el sentit en què la vivim ens convé o no. Certament que tots desitgem plaer i felicitat en la nostra manera de viure, però hi ha un primer nivell de «plaer» que compartim amb els

animals i que és el resultat de satisfer les nostres necessitats bàsiques, però també hi ha un segon nivell de plaer o felicitat que correspon al desenvolupament i exercici de les nostres capacitats. I és aquesta segona part que ens fa entendre que administrar bé els talents rebuts

«Administrar bé els talents rebuts també vol dir estar atents als altres sent amb ells generosos i empàtics»

també vol dir estar atents als altres sent amb ells generosos i empàtics com reflex del veritable rostre de Déu. No sabem com seran les realitats divines, però els evangelis ens hi apropen parlant-nos en un llenguatge humà, entenedor i no pas críptic. Esperem, doncs, el nostre Déu fent rendir els dons que ens ha donat.

Algú ha dit que inserits en la resurrecció del Crist (la qual dona el seu veritable sentit a la vida i mort corporal) ens cal a nosaltres ser missatgers de pau i bé, maldant per portar als altres, en tota circumstància, la joia i l'esperança com a servents diligents fills del mateix Pare.